



De drie bavianen zaten op de houten balken, die kriskras onder het hoge plafond van het leslokaal bevestigd waren. Ze aten pinda's, spuugden de schillen uit en bekogelden hun klasgenoten ermee.

Noël kreeg al voor de tweede keer een pindaschil op zijn hoofd. Die gleed in de kraag van zijn hemd en hij moest zich in allerlei bochten wringen om hem eruit te vissen.

'Wat een relschoppers!' De gazelle, die naast Noël stond, snoof vol verachting. 'Ik krijg echt de...'

De rest van haar woorden ging verloren in het gekrijs van de bonte papegaai, die met wilde vleugelslagen over hen heen fladderde. Nu landde de vogel in een van de ringen, die aan lange hennepouwen aan de balken bungelden. Ze hield haar kop schuin en keek nieuwsgierig naar Noël omlaag.

'Ben jij de nieuwe?' vroeg ze.

Noël knikte. 'Ik heet Noël.'

'Dat weet ik.' De stem van de papegaai was luid en schel. 'We hebben al het een en ander over je gehoord. Ik ben Cocolores.'

Noël lachte. 'Dat is een coole naam.'

De papegaai spreidde haar vleugels. 'Dank je,' zei ze geveleid. Een pindaschil vloog rakelings langs haar hemelsblauwe kop. 'Vervelend ongedierte!' Cocolores keek boos naar de drie apen. 'Hou op met die onzin!'

De grootste van de drie apen krabde zich onder zijn oksels en geeuwde. 'Chill effe, oudje,' riep hij naar Cocolores.

Zijn twee soortgenoten lachten hard en kakelend, alsof het een geweldige grap was.

'De grote met de grijze manen is Tyson,' zei Cocolores tegen Noël. 'De anderen zijn broer en zus, Brick en Chuck.'

Brick was kennelijk een meisje; ze was kleiner en sierlijker dan de andere bavianen.

'Ze zijn in elk geval alle drie even idioot,' merkte de gazelle op. 'Ik ben trouwens Eleni. En ik vind het super dat je bij ons in de klas bent gekomen, Noël!'

'Vind ik...,' ook, had Noël willen zeggen, maar hij werd bekogeld met schillen. De drie bavianen leken het echt op hem gemunt te hebben.

'Hou nou toch eens op!' Eleni wierp haar smalle hoofd omhoog en haar gekrulde hoorns suisden door de lucht. 'Ik word gek van jullie!'

Honend gekrijs was het enige antwoord dat ze kreeg. De apen smeten nu niet meer alleen met de schillen, maar gooiden hele pinda's op hun klasgenoten.

Noël zocht dekking achter een groot nijlpaard, dat met open ogen stond te doezelen en de aanval niet eens opmerkte. Ook toen er vijf pinda's tegelijk op zijn rug kletterden en van zijn leerachtige huid stuiterden, reageerde hij niet.

Het eekhoorntje dat naast hem op de met boomschors en mos bedekte bodem zat, was wel blij met de lekkere regen en stopte de ene na de andere pinda in zijn wangen. Die waren al heel dik.

Het was Noëls eerste schooldag. Een week geleden had hij zijn test gehaald en was hij toegelaten tot de school van de magische dieren. En nu deelden Taiyo en hij een kamer in de derde toren op het eiland van de jagers.

Een week geleden waren ze nog tegenstanders geweest, nu waren ze vrienden. Dus toen mevrouw Moa, de directrice, hun had verteld dat ze in twee verschillende klassen zouden komen, waren ze allebei teleurgesteld geweest.

'We willen de verschillende soorten op school door elkaar mengen, zodat er veelsoortige vriendschappen ontstaan,' had mevrouw Moa hem uitgelegd. 'Als iedereen steeds alleen met zijn eigen soortgenoten omgaat, levert dat de gemeenschap helemaal niets op.'

Hoe zit het dan met Brick, Chuck en Tyson, vroeg Noël zich af, terwijl hij nog dieper achter het nijlpaard wegdook. Waarom waren de drie bavianen niet uit elkaar gehaald? Ook Eleni had een soortgenoot in de klas. Naast haar stond nog een gazelle.

*Plonk!* Nu was hij toch weer door een pinda geraakt. Vol op zijn achterhoofd, en het deed behoorlijk zeer. Noël stond op het punt hard te vloeken toen hij merkte dat het om hem heen muisstil was geworden.

De pindaregen was voorbij, de bavianen krijsten niet meer, Cocolores zweeg en het eekhoortje zat heel recht en keek met grote ogen en nog steeds gezwollen wangen naar het raam.

Noël rekte zijn hals en volgde zijn blik. Aan het eind van het lokaal stond een hoge houten paal. Die zag eruit als een landingsplaats voor een roofvogel, maar hij was leeg.

‘Wat is daar te zien?’ fluisterde Noël Eleni toe.

‘Mevrouw Styx,’ fluisterde Eleni terug.

En nu viel Noël de felgroene stengel op die op de paal lag. Of beter gezegd, zat. Het was namelijk geen stengel, maar een bidsprinkhaan.

Hij moest opeens aan het biologieproject denken dat ze op zijn vorige school hadden uitgevoerd. Hun biologieleeraar had een terrarium met sprinkhanen meegebracht – een vrouwelijke bidsprinkhaan en vier mannetjes – die ze twee weken lang hadden geobserveerd. Aan het eind was alleen het wijfje nog over, want ze had de andere insecten opgegeten. Met een huivering dacht Noël eraan terug hoe het schokkende lijf van een mannetje tussen de kaken van het veel grotere wijfje was verdwenen.

Noël zette een stap achteruit. Dat was een vergissing, want pal achter hem zat een piepkleine, knalrode kikker, die zich maar net met een flinke sprong in veiligheid kon brengen.

‘Kijk uit waar je loopt! Je had me bijna geplet!’ kwaakte hij boos.

‘Sorry,’ stamelde Noël. Hij werd bijna net zo rood als de kikker toen hij zich ervan bewust werd dat de hele klas hem aankeek. De bavianen lachten luid.

‘Hallo, Noël,’ zei een heldere, zachte stem.

Hij wist meteen dat het de bidsprinkhaan was, die met hem sprak. Noël draaide zich snel weer om.

‘Hallo,’ zei hij nerveus.

‘Aangenaam kennis met je te maken,’ zei de sprinkhaan. ‘Ik ben mevrouw Styx, je nieuwe klassenlerares.’ Haar stem klonk als een tinkelend lepeltje in een theeglas. Toch hoorde hij haar heel duidelijk.

‘Sommigen van jullie kennen Noël misschien al,’ wendde mevrouw Styx zich nu tot de anderen. ‘Hij zit vanaf vandaag bij ons in de klas.’

‘Moederskindje.’ Die opmerking was zo zacht dat mevrouw Styx het niet hoorde. Hij kwam van Chuck, Brick of Tyson. Toen Noël opkeek, grijnsden alle drie de bavianen naar hem.

Natuurlijk wist Noël waar de opmerking op doelde. Zijn moeder Sonya had de school van de magische dieren vijftien jaar geleden opgericht. Ze had een plek willen creëren waar mensen en dieren elkaar konden ontmoeten en van elkaar konden leren.

Kort voor de opening van de school was Sonya echter spoorloos verdwenen. Niemand wist waar ze was en of ze zelfs nog wel leefde.

Ook Noël had geen idee wat er met zijn moeder was gebeurd. Hij had haar nooit gekend. Hij was opgegroeid bij zijn tante Karin, die hem zo goed als niets over haar zus had verteld. En dat de school van de magische dieren bestond, wist Noël ook pas een paar weken.

Mevrouw Styx hief haar grijpparmen en wreef ze tegen elkaar. ‘Ik hoop dat je snel gewend raakt, Noël,’ zei ze. ‘Als je vragen hebt, stel ze dan gewoon. Ik ben er voor je.’

‘Dank u.’ Noëls stem klonk vreemd dof. En dat terwijl hij gedachtespraak gebruikte en de woorden dus niet eens uit zijn mond kwamen, maar alleen in zijn hoofd zaten.

Op die manier praatten ze op de geheime eilanden met elkaar. Iedereen die hier woonde, les kreeg of les gaf, beschikte over het aangeboren vermogen om woorden te versturen via gedachten. Die gave was de reden dat ze ‘uitverkorenen’ werden genoemd.

Het was trouwens helemaal niet zo eenvoudig om gedachtespraak te gebruiken. Nadat Noël op de school was gearriveerd, had het een hele tijd geduurd voordat hij had geleerd op die manier met anderen te praten.

Inmiddels was hij er zo aan gewend dat hij zich soms afvroeg hoelang het zou duren voordat hij vergat hoe hij met andere mensen moest praten. Ook met Taiyo sprak hij alleen via gedachten. Taiyo kwam namelijk uit Japan en sprak geen woord Duits, en Noël verstond geen Japans.

Mevrouw Styx richtte haar dunne lijf nu zo recht op dat ze wel een groen uitroepteken leek. ‘Nou, laten we dan maar met de les beginnen. Wie van jullie wil een korte samenvatting geven van wat we de vorige keer hebben geleerd?’

‘Hier!’ Eleni’s hoofd schoot omhoog, maar mevrouw Styx negeerde haar.

‘Brick,’ zei de lerares.

Het apenmeisje hield op met grinniken en krabde radeloos aan haar buik.

‘Eh,’ zei ze. ‘Nou ja, de vorige les... toen hadden we het over...’ Ze schraapte haar keel. ‘Wat was het ook alweer?’

‘Contactgiffen.’ De stem van mevrouw Styx klonk nu ijskoud.

‘O, ja,’ zei Brick.

Daarna begon ze zichzelf weer te krabben, en ook mevrouw Styx zweeg.

‘Ik wacht,’ zei ze na een poosje.

‘Nou ja... eh...’ Brick trok aan haar lange borstharen. ‘Je hebt bijvoorbeeld paddengif...’ Ze had per ongeluk een bos haar uitgetrokken, keek er wezenloos naar en liet de haren toen vallen. Ze landden op het tonnetjeronde lijf van het nijlpaard, dat er net zo weinig aandacht aan besteedde als eerder aan de pinda’s.

‘Chuck,’ zei mevrouw Styx. ‘Kun jij je zus helpen?’

De tweede baviaan ging rechtop op de balk staan, zodat zijn lichaam heen en weer wiegde. ‘Je hebt paddengif.’

‘Zover waren we al,’ reageerde mevrouw Styx.

‘Meer weet ik niet,’ gaf Chuck toe.

Mevrouw Styx zuchtte en zei toen: ‘Tyson.’

De derde baviaan geeuwde, waardoor Noël zijn spitse hoektanden kon zien. ‘Tetrodotoxine, pumiliotoxine en batrachotoxine zijn de drie belangrijkste stoffen,’ antwoordde hij op verveelde toon. ‘Batrachotoxine – ook wel pijlgif genoemd – is een van de dodelijkste giften op aarde. Een enkele pijlgifkikker kan zonder probleem twintigduizend muizen doden. En een kleine dosis van het gif is voldoende’ – Tyson stak zijn hoofd naar voren en keek Noël met zijn grote donkere ogen strak aan – ‘om een mens te doden.’

‘Als hij zo stom is om erop te staan,’ vulde Brick honend toe.

Noël keek nerveus achterom naar de kleine rode kikker. Was dat een pijlgifkikker? Hij had helaas niet veel verstand van dieren.

‘Ik doe niemand iets,’ riep de rode kikker, die nu op een van de dunne henneptouwen zat. Hij was niet veel groter dan Noëls duimnagel en zag er volkomen onschuldig uit. ‘Zolang ik niet word aangevallen.’

‘Je weet heel goed dat je in de klas niet op de grond mag zitten, Cedric,’ zei mevrouw Styx streng. ‘Hopelijk leer je het nu eindelijk!’

‘Je mag ook niet achteruitlopen zonder eerst om te kijken,’ merkte Tyson op.

‘Noël is hier nieuw. Hij kent de regels nog niet,’ bracht mevrouw Styx daartegen in. Weer wreef ze haar grijparmen tegen elkaar. ‘Willy! Kun jij ons iets vertellen over plantaardige contactgiffen?’

Stilte in het leslokaal. Ze hoorden alleen het luide snurken van het nijlpaard, dat zijn massieve hoofd laag liet hangen.

‘Willy!’ zei Eleni, en ze stootte met haar hoofd tegen zijn flank. ‘Jij bent aan de beurt.’

‘Wat?’ De grote schedel kwam omhoog. Willy trok zijn ogen open. ‘Sorry. Ik was even ingedut.’

‘Als je overdag de hele tijd in slaap valt, moet je maar overstappen naar de nachtklassen,’ zei mevrouw Styx.

‘Daar slaapt hij ook altijd,’ riep Cocolores.

Mevrouw Styx zuchtte weer. ‘Nou, Willy, weet je iets over plantengiffen?’

Het nijlpaard schudde verdrietig zijn hoofd. ‘Sorry. Op de een of andere manier heb ik dat niet meegekregen. Maar nu let ik op.’

Mevrouw Styx zuchtte voor de derde keer. ‘Eleni,’ zei ze toen. ‘Red me, alsjeblieft!’



Op Eleni kon je kennelijk vertrouwen. Ze ratelde de moeilijke namen van de plantaardige contactgiffen achter elkaar af en gaf ook nog uitleg over de werking ervan.

Maar toen werd ze onderbroken doordat er boven in het lokaal tumult uitbrak. Chuck had Brick een draai om haar oren gegeven, waarop zijn zus hem in zijn oor had gebeten.

Mevrouw Styx sjirpte heel schel, waardoor het meteen weer stil was in het leslokaal.

‘Nog één keer zo’n optreden en ik laat jullie allebei een hele nacht nablijven.’

‘Mevrouw Styx kan die twee echt niet uitstaan,’ fluisterde Eleni Noël toe. ‘Maar jij hoeft niet bang voor haar te zijn,’ ging de gazelle snel verder. ‘Mevrouw Styx is megastreng, maar ook heel cool. We hebben echt geluk dat ze onze klassenlerares is.’



Noëls hoofd tolde. Hij had het gevoel alsof hij het afgelopen uur in een achtbaan had gezeten. De les was vreselijk vermoeiend. Na Eleni's opsomming hadden ze het gehad over hoe giftige insecten hun tegenstanders kunnen uitschakelen.

Sommige brachten hun gifstoffen via een stekel rechtstreeks in het weefsel van hun tegenstander of slachtoffer in, andere verspreidden hun dodelijke lading via speciale gifklieren.

Mevrouw Styx had een bombardeerkever naar voren geroepen, die Alex heette en die zijn vaardigheden vol trots demonstreerde. Met zijn achterlijf stootte hij een gaswolk uit, die zo heet en bijtend was dat hij dieren die hem wilden opeten ermee op de vlucht kon laten slaan.

Daarna bombardeerde mevrouw Styx de klas... met informatie, welteverstaan. Het ergste was dat je alles moest onthouden. Er waren geen schriften of stiften in het klaslokaal.

‘Het is toch onmogelijk om dat allemaal te onthouden,’ jammerde Noël toen de les voorbij was en de leerlingen het lokaal verlieten.

‘Ach wat,’ merkte Eleni op, ‘gewoon een kwestie van oefenen.’

‘Die contactgiffen... ik ben al die namen alweer vergeten.’

‘Tetrodotoxine, pumiliotoxine en batrachotoxine, botulinumtoxine, maitotioxine, ricine...’ begon Eleni.

‘Noël?’ Dat was de stem van mevrouw Styx. Die was zacht, maar drong moeiteloos door het geroezemoes heen. ‘Kom je nog even bij me?’

‘We zien elkaar straks.’ Eleni knikte hem vriendelijk toe en draafde toen naar de uitgang.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg mevrouw Styx toen Noël naast de houten paal was komen staan. Ze draaide haar driehoekige hoofd naar hem toe en haar groene facetogen keken hem strak aan.

‘Nou ja.’ Noël trok een gezicht. ‘Het was allemaal een beetje veel ineens.’

‘Ik weet het. Maar ik weet zeker dat je er snel genoeg aan zult wennen.’

Noël knikte, al was hij daar niet echt van overtuigd. ‘Het zou gemakkelijker zijn als ik aantekeningen kon maken.’

De lange voelsprietten van de lerares wiebelden heen en weer. ‘Dat zou niet eerlijk zijn,’ zei mevrouw Styx. ‘De andere dieren kunnen ook niet schrijven. Je zult alles moeten onthouden.’

‘Poeh.’ Noël blies zijn wangen op. ‘Bestaat hier eigenlijk zoiets als een lesrooster?’ vroeg hij toen.

‘Dat is een beetje ingewikkeld,’ antwoordde de bidsprinkhaan. ‘Jullie hebben veel verschillende vakken. De theorielessen heeft de hele klas samen. Maar bij de praktijklessen worden jullie onderverdeeld naar diersoort. Je kunt het beste bij Eleni in de buurt blijven. Die weet het allemaal precies en kan je alles uitleggen. Ik zag dat jullie al vriendschap hebben gesloten.’

Noël glimlachte. ‘Ze is heel aardig.’

‘Fantastisch.’ Nu gingen de voelsprietten naar opzij. ‘We hechten hier op school veel waarde aan samenwerking. Je zult dus meestal in leergroepjes werken. Soms kun je je leerpartners zelf kiezen, andere keren stel ik de groepjes samen.’

‘En hoe zit het met proefwerken?’ vroeg Noël.

‘Aan het eind van het jaar zijn er toetsen. En wij leraren komen regelmatig bij elkaar om de leerlingen te beoordelen.’ De lerares richtte zich op en sloeg haar grijparmen over elkaar. ‘Ik geef ook les in geneeskunde en camouflage. Een deel van de klas krijgt ook nog les in vechtkunst van mij, maar jij hebt daarvoor je eigen leraar.’

‘O ja?’ vroeg Noël verbaasd.

‘Je luipaard geeft jou les,’ antwoordde mevrouw Styx. ‘Samen met de andere mensenjongen.’

‘Echt? Cool!’ Noëls hart maakt een vreugdesprongetje.

De luipaard Kumo was aan Taiyo en Noël samen toegewezen als begeleidder. Kumo was ook nog een leerling op de school van de magische dieren, maar mocht al bijna examen doen. De luipaard was slim, geduldig en ongelooflijk sterk.

Een betere leraar kan ik me niet voorstellen, dacht Noël.

Mevrouw Styx wreef de punten van haar grijparmen tegen

elkaar. ‘Dat lijkt me voorlopig genoeg. Zoals gezegd: als je vragen hebt, kun je altijd naar me toe komen. Maar nu moet je me excuseren. Ik heb vandaag nog niet ontbeten.’

Noël zag de spartelende sprinkhaanmannetjes weer voor zich, die tussen de sterke kaken van het bidsprinkhaanvrouwtje waren verdwenen. Mevrouw Styx leek zijn gedachten te raden.

‘Ter info,’ zei ze fel. ‘Ik ben geen kannibaal, maar vegetariër.’

Toen hupte ze elegant van de houten paal op de vloer en met een paar grote sprongen was ze verdwenen.

Inmiddels was het klaslokaal leeg, maar de lessen voor die dag waren vast nog niet voorbij. Waar waren de anderen gebleven? Zouden ze na de pauze hier terugkomen, of hadden ze van lokaal gewisseld?

Noël wierp een blik naar buiten en zag Willy, het nijlpaard. Hij lag midden op het zandpad tussen de tweede en de derde toren, waar de zon op zijn rug scheen. Zijn flanken gingen regelmatig op en neer. Hij sliep alweer. De rest van de klas was nergens te zien, maar ze waren vast wel ergens in de buurt.

Noël ging op weg naar buiten. De school van de jagers was ondergebracht in de tweede toren. De klaslokalen bevonden zich in de kelder en de onderste drie verdiepingen. Daarboven waren de lerarenkamers, de kantoren en de woningen van de leraren. Dat gedeelte van de toren was voor de leerlingen taboe.

‘Hé, moederskindje!’ Toen Noël het klaslokaal uit stapte, viel er iets groots en zwaars omlaag van een van de balken, die ook in de gang onder het plafond hingen. Tyson landde zo dicht voor Noëls voeten dat hij een stap achteruit deed.

‘Je moet niet achteruitspringen zonder eerst om te kijken!’ Tyson liet zijn tanden zien. Was dat een glimlach of een dreigende grimas? De enorme hoektanden van de grote aap zagen er angstaanjagend uit.

Noël sloeg zijn armen over elkaar en spande zijn spieren aan. *Niet laten merken dat je bang bent.*

‘Wat wil je van me?’ vroeg hij.

‘We moeten praten, moederskindje,’ zei Tyson.

*Moederskindje.* Wat belachelijk. Noël’s moeder had hem een paar uur na zijn geboorte bij haar zus achtergelaten en hij had haar nooit meer gezien. Maar dat wist Tyson niet en Noël ging het hem ook niet aan zijn neus hangen.

De baviaan naderde Noël tot op een paar centimeter. Zijn lange, grijsbruine manen verspreidden een doordringende geur.

Van boven klonk gesnater en toen Noël omhoogkeek, zag hij de twee andere bavianen. Chuck had zijn hoofd op de schoot van zijn zus gelegd en pulkte tussen zijn tanden terwijl zij hem zat te vlooien. De twee leken geen aandacht aan Noël te besteden, maar hij wist dat ze hem in de gaten hielden.

Wat waren ze van plan? Noël zou het liefst weglopen. Maar dat zou stom zijn, want de bavianen waren veel sneller.

‘Wat is er?’ vroeg hij. Tot zijn opluchting klonk zijn stem heel kalm. Je hoorde niet hoe nerveus hij was.

‘Ik zal je even uitleggen hoe het er hier aan toegaat.’ Tyson hield zijn hoofd schuin en wierp hem een loerende blik toe. ‘Zo-dat je het meteen vanaf het begin snapt.’

Wat wilde die aap nou? Noël zweeg en keek hem afwachtend aan.

‘Punt één,’ zei Tyson op dreigende fluisterton. ‘Respect. Jullie mensen willen altijd alles bepalen. Maar hier werkt het anders. Hier ben ik de baas.’

Noëls hart ging als een razende tekeer. Zou de aap dat kunnen horen? Misschien rook hij zijn onzekerheid wel, zoals Noël Tysons sterke geur rook.

Noël klemde zijn tanden op elkaar en glimlachte koel. ‘Oké, en punt twee?’

‘Daar komen we later op terug,’ zei Tyson. ‘Punt één is het belangrijkste. Als je je daaraan houdt, loopt alles gesmeerd.’

‘Sorry, Tyson.’ Het verbaasde Noël zelf hoe kalm zijn stem klonk. ‘Maar ik ben niet zo goed in gehoorzamen.’

Toen stak de baviaan zijn hand uit en legde die op Noëls schouder. De lange vingers oefenden lichte druk uit op Noëls schouderblad. Hij voelde de kracht in Tysons greep. De baviaan had supersterke handen en als hij wilde, zou hij Noëls botten kunnen breken.

‘Denk maar niet dat je iets bijzonders bent, moederskindje.’ Tysons stem klonk heel zacht en vriendelijk.

Boven hen schaterlachten Chuck en Brick. Maar toen er hoefslagen naderden, zwegen ze plotseling.

Eleni’s slanke gazellenlijf dook in de deuropening op.

‘Daar ben je, Noël!’ riep ze. ‘Kom naar buiten. We wachten al op je.’

Noël veegde Tysons hand van zijn schouder en liep met grote stappen weg. Hij verwachtte nog even dat de aap hem achterna zou springen, hem vast zou pakken en terug naar binnen zou trekken, maar dat gebeurde niet.